

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.D. Iacobi Marchantii, Pastoris Et Decani Covviniensis
SS. Theolog. Professoris, Rationale Evangelizantivm**

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

[Lectio VII. De adductione Christi ad Pilatum, & de his quæ apud cum
gesta sunt.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56372)

Lex ordinat homicidas, adulteros, & similia reos se-
lorum occidere vel lapidari. Nisi hoc forte dixerunt
propter dei fusi venerationem, quia non liceret eis in
die festo occidere hominem: ob cuius etiam venerationem
Prætorium iudicium intrare noluerunt. Occidisti
tamen, o falsi Israelitæ! quando apprehendisti, du-
xisti, tradidisti, & crucifigisti populum. Audite quod
contra vos Propheta clamat: Filii hominum, dentes
eorum arma & sagittæ, & gladius acutus lingua eo-
rum. Ecce quibus armis, quibus sagittis, quibus gla-
diis, & quibus acutis linguis, & quibus dentibus
interficetis. Hæc S. Augustinus. Ex mē-
te igitur illius, cui consentit Cyrillus lib. 12. cap. 6
ideo Iudæi dicere sibi non licere interficere, ob so-
lemnitatem, & dies festivos azymorum. Nam non
licuisse Iudæis in die azymorum quenquam inter-
ficere, colligitur ex act. cap. 12. ubi legitur Hæro-
dem apprehendisse pæterum, quia autem dies azy-
morum erant, irradidit militibus custodiendum, ut
post Pascha produceret eum populo, & interficeretur.

Quo non
licuerit
Iudæis
quenquam
interfice-
re.
Act. 12.

Vid.
Card.
Tolet. in
Ioan. c. 7

Deut. 21.

Interim Iudæi, licet se excusent ratione temporis,
urgunt tamen ut per Pilatum fiat, quasi in mora esse
periculum, si quanto cyus de medio non tolla-
tur. Sic quoque se existimant invidiam & scâda-
lum plebis evasuros, si in tanta solemnitate per
Gentiles, milites & Romanum præsidem cum in-
terficerent. Aliorum opinio est non minus proba-
bilis, Iudæos ideo dixisse non licere sibi interficere
quenquam, quia per Romanos potestas eis adem-
pta erat plebendi morte reos, maxime supplicio
crucis. Quod tamen supplicium ei inferre avebāt
tum quia valde atrox erat & diuturnum: tum quia
summe ignominiosum, dum omnium ludibrio ex-
ponitur pendens; tum quia etiam scriptum erat:
Maledictus qui pendet in ligno. Sic suam irabilem
non nisi hoc supplicio faciaturo videbantur: nisi scilicet
liceret eis acclamatum erant. Benedictus qui venit in
nomine Domini, O Janna in excelsis, male dictus pro-
nunciaretur in excelsis ligno elevatus, & sanis pu-
blice exciperetur, ac ludibrio haberetur ab omni-
bus. Verum que autem junctim dici potest, & quod
propter festum Pasche & azymorum dixerint sibi
non licere interficere, & propter ademptam eis
Romanis in reos potestatem infigenda mortis,
maxime per supplicium crucis. Utramque etiam
cuiusvis S. Chrysost. hom. 82. nempe & propter
tempus, & propter genus mortis eos dicere, sibi non
licere interficere quenquam. Unde ad ditur: *Vs. ser-
mo Iesu impletur, quem dixit significans quæ morte
esse moriturus, id est, quo genere mortis. Sæpe
num dixerat Dominus se crucifigendum, & levân-
dum in star serpentis in deserto. Hæc autem poena
non poterat infligi Iudæis, sed à Gentilibus; atq;
ideo Pilato prædicti Gentili tradendus erat, si erat
implenda prædictio.*

3. Crimi-
no Chris-
ti in Iu-
dæis.

forem legis divinæ, naturalis, humanæ. Primo,
quod aveteret populi ab observantia legis à Deo
per Moysen data. Quod falsum erat, ipso prædicto
te non venisse solvere legem, sed adimplere,
quam etiam usque ad mortem servavit. Secundo,
quod prohiberet tributum, atque erat id contrale-
gem naturæ, quæ docet deberi Regibus tributa ad
sustentationem vitæ & status. Et hoc falsum erat,
quia solverat didrachma pro se & Petro & dixerat
Reddito qua sunt Cæsaris, Cæsari. Tertio, quod sibi
regnum Iudæorum usurparet & regium titulum
contra decretum Imperatoris, qui à Iudæis abstul-
erat dignitatem regiam, dividens Iudæam in
quatuor tetrarchias. Et hoc quoque falsissimum,
quia fugerat, cum vellent eum facere Re-
gem.

Matt. 27.
Matt. 22.
Luc. 3.
Ioan. 6.

Pilato autem Gentili de legis Mosaicæ obser-
vantia parum erat curæ. De tributo poterat inau-
divisse eius responsum. De regia autem dignitate,
imperio Cæsaris & Romano non parum adverte-
bat, examinavit & interrogavit eum in Prætorio à tur-
bis temerum: *Tu es Rex Iudæorum?* Atque etiam ex
hac interrogatione reliqua duo dependebant, pro-
hibito scilicet tributi Cæsaris, & gentis subversio.
Si enim Rex erat, sibi tributa usurpare debebat, &
populi obedientiam ad se convertere, & à Cæsare
avertere; quia hæc non nisi de regno temporali ri-
latus intelligebat. Adverte vero, quod Pilatus non
interrogat solum, an se Regem dixerit, quia hoc
parum erat, & non nisi iactantia adscribere: sed
interrogat, an vere ita esset: quia Cæsaris imperio
id non parum obesse. Ad id autem interrogandū
non levi ratione inducitur, quia Hierosolymis exi-
stens audiverat mira opera Christi, resuscitatio-
nem novissimam Lazari, ingressum honorificum
in urbem, acclamationem populi, quæ suspicio-
nem poterant inducere regni. Licet ergo non nec
sarent eum Iudæi, nisi de eo quod diceret se Chris-
tum Regem, interrogat tamen an vere Rex Iu-
dæorum foret? Quasi diceret: Non mihi satis est, si
neges te dixisse amplius quæro, an sis Rex: Ex divi-
na autem providentia interrogatio hæc facta est,
quia Christus verus Rex erat, & ea de causa etiam
in vitis Iudæis appositus est ei titulus, *Rex Iudæo-
rum*; quamvis non intelligeret Pilatus, quale eius
foret regnum. Verge sui regni daret aliquam ex-
plicationem, respondit Iesus: *A remisso hoc dicitur,
an alii tibi dixerunt de me?* Quasi dicit: An ex reme-
isso, quasi opinionem habens quod sum Rex Iu-
dæorum, an ex aliorum suggestione id me interro-
gas? Cui Pilatus: *Numquid ego Iudæus sum?* Quasi
dicit: Ex me non concepisti hanc opinionem, quia
non sum Iudæus, ut ex vestris libris investigare pos-
sum quis est qualis debeat esse Rex Iudæorum, sed
pontifices tui tibi dixerunt te mihi, desuper te accu-
santes: *Quid ergo fecisti*, ut in te omnes sic insur-
gant, & in civem agere velint, si non es Rex, de
quo accusaris? Volens itaque Christus falsam opi-
nionem de affectato regno à se amovere, & regi-
sui

qualitatem declarate, haud repugnantem regno & imperio Romanorum, respondit.

Regnum meum non est de hoc mundo, si esset ex hoc mundo, ministri mei decernerent, ut non traderet Indai. Quasi dicat, Regnum meum non est terrenum, mundanum, consistens in multitudine satellitum aut ministrorum, in splendore externo, aut in pompa & magnificentia, sicut regnum aliorum Regum: immo non est tale Regum aut Principum quempiam a sua potestate aut dominio expellat, ut Caesaris potentia usurpare aut imminuere, jure possim accensari. Sed est regnum spirituale, coeleste & aeternum, per quod in animis & cordibus hominum dominor, ipsisque Regibus leges spirituales & jura fero. Terrenum regnum gladio materiali administratur non opus habet hoc gladio regum meum, quia gladius ejus spiritualis est. Regnum terrenum habet civitates, arces, oppida, exercitus, arma, quibus se teneat. Si de hoc mundo esset regnum meum, haec omnia mihi ad manum forent, ne jam in potestatem venirem Iudaeorum; nunc ergo ex eo cognosce, quod regnum meum non sic hinc.

issimum esse videat. Ego quantum valeo resisto, Iosum reclamo. Et dico: Dominus meus est Deus meus, non habeo Regem nisi Dominum Iosum. Veni ergo, & disperse illos in virtute tua, & regnabit. Haec Bernar.

Itaque fateretur Christus Dominus se Regem esse, & quidem talem Regem, qui ad hoc natus sit, ut testimonium perhibeat veritati, ita ut quisquis ex veritate est, eius vocem audiat. Ad hoc nec se in mundum venit, ut palam & libere veritatem praediceret, & hanc veritatem maxime, se Christum Regem esse, & regnum suum non esse caducum, sed perenne: nec ex hoc mundo, sed de caelo. In hoc natus sum, ut testimonium perhibeam veritati, inquit ipse. Testimonium perhibuit praedicando & docendo, doctrinamque suam operibus & miraculis confirmando. Propter veritatem quam docuit, morti traditur, quia & eam sanguine suo confirmandam indicavit. Propter eandem eius aeternae & milites occubuerunt, & suo etiam cruore eandem signarunt, ut & regni eius fierent colorres. Pater in Apostolis & Martyribus, doctrinae eiusdem & veritatis assertoribus. Ideo vero se dicit venisse ut veritati testimonium perhibeat, quia illa vel evanuerat, vel calamitatis patiebatur ab incredulis. Diminuta erat veritas a filiis hominum, & loco veritatis, vanitas, falsitas, mendacium supponebatur & subornabatur a mundo, sicut a Michol idoli pro Davide. Et sicut poma Sodomitica exterius coloris quendam induunt oculis gratum, intus autem cinis solum inest, qui tactus factorem in halat: ita mundus licet foris speciosus appareat, intus tamen non veritatem solidam, sed foetidam continet vanitatem. Propterea Christus de caelo veritatem, quasi extinctam, in mundum reduxerat, & illi testimonium perhibebat, ut ea recognoscerent filii hominum, quam de terris quodammodo fugasse videbantur. Ideoque addit: Omnis qui est ex veritate, vocem meam audit. Hoc est, omnis qui est ex Deo, quemque Deus elegit, qui est prima veritas, audit libenter & credit quae ego dico, quia sectator est & amator veritatis, cui ego testimonium perhibeo, ad hoc specialiter natus, ut eam omnibus annunciet. Sed multi vel odium vel fastidium veritatis, quia mendacio & Patri mendacii adherent mordicus, nec ab eo avelli se sistant, & eam ob causam me etiam odio habeant. His auditis dicit Pilatus: Quid est veritas.

Ioan. 18.

Christus est eius affecta veritas testimonium perhibens. Esai. 45.

Christi regnum non est de hoc mundo.

1. Regnum tuum non est de hoc mundo, quandoquidem famem, sitim, frigus, & omnia in illo adverte pateris, omnibusque te subiecis miseris & incommotis.

2. Regnum tuum non est de hoc mundo, quandoquidem aperte tuis dicitis: Pressuram in mundo habebitis. Mundus gaudet, vos vero contristabimini. Nolite mirari, si odit vos mundus, quia priorem me vobis odio habuit. Et rursus: Confructe, ego vici mundum.

3. Regnum tuum non est de hoc mundo, quandoquidem in illo non nisi spicam Coronam pro Diademate, & Arundineum baculum pro Sceptro geris, ut illudaris.

4. Regnum tuum, non est de hoc mundo, quia omnis celsitudo regia huius mundi non nisi ventus est, & gloria fumus, & magnificentia vanitas: tu autem Rex es verus, Rex veritatis, Rex natus ut testimonium perhibeas veritati & aeternitati.

Quia ergo Regnum tuum non est de hoc mundo, ideo qui vere tui sunt, qui vere Christiani, opes, voluptates, gloria huius mundi non querunt: sed ad regnum tuum coeleste aspirant, & regnum internum gratiae tuae, ad suam in hoc saeculo, fovete student, quod est, gaudium & pax in Spiritu Sancto. Ideo cum Sancto Bernardo exclamant: Veni Domine Iesu, aufer scandalum de regno tuo, quod est anima mea, ut solus regnes in ea. Veni avaritiam, ut vendat sibi in me sedem. Laetitia & superbia cupit dominari Luxuria dicit, Ego regnabo. Ambitio, invidia, iracundia, certant in misero de seipso, cuius potest.

Bern. super Misericordiam.

Rational. Evang.

G 25

70626

vocas veritatem? Et ut ostenderet se non interrogare discendi gratia, responsum non expectat, accerebatur illud audire. Certe magna & summi momenti erat interrogatio, si eo affectu, & devotione, ac reverentia facta fuisset, qua verbum Dei exquirendum est, & suscipiendum, ac audiendum. Audisset utique Pilatus, si ea fuisset animi preparatione, ex ore Sapientiae, quid esset veritas, & intellexerisset, quantum ipsa eum concerneret. Sed nec ipse erat ex veritate, ideo vocem veritatis non expectavit, & ea audire indignus fuit. Audi S. August. *Quoniam iudicium à veritate inchoavit, sed in veritate non mansit, quinimo in perveritate finivit: ideo de veritate à quaestione facere potuit, sed finale responsum audire non meruit.*

Mortaliter hic potest doceri, multos esse ad ab similes Pilato, qui ne quidem audire volunt veritatem, se statumque suum concernentem; sed exeunt foras, aut non comparent, dum veritas eis à verbi divini præconibus nuntianda foret. Discutamus per varios hominum status, & eis annunciemus veritatem cum brevitate sermonis, ne eis tardium injiciamus.

Veritas annunciat. Iudicibus.

1. Vos, o Iudices populi, si vultis scire veritatem nolite cum Pilato recedere, & hæc annunciat vobis. Hæc est veritas vos concernens: *Cruentum, & viduatum, pupillorum, pauperum non sunt vobis curæ aut cordi, finitis hos opprimis, aut laqueis annorum vel mensium spatio protrahitis ante acrium, donec expensis exhauriantur; sic coguntur vel litem deferere, vel gravi suo dispendio componere, Favetis magnis & opulentis, diligitis munera, sequimini retributiones. Propter hæc male administratis plerumque iustitiam, iniusta feritis decreta; parvos fures suspenditis, magnos permittitis vivere in potentiam publicam. Vinum vestrum mixtum est aqua. & argentum vestrum versum est in scoriâ. Habet iustitia vestra faeces & spumam, fraudes & avaritiam: ipsa quoque mixta est quandoque crudelitate & ultione, & maliuola juris interpretatione; vel mixta est humano respectu, & iniquo favore. Ecce veritas.*

Advocatis Procuratoribus, &c.

2. Vos, O Advocati, Procuratores, Notarii, Scribae, Grefarii, addo & litigantes, vultis audire veritatem? Atramento vestro sepe turbatis & quitatem, & atram facitis iustitiam; qua ex se candida est. Prava consilia suggeritis, falsa instrumenta producitis, causas iniustas defenditis. Absconditis scripturas, in audiendis testibus, ut dici solet, adiuvas litteram, interpretationes fraudulenter adiovenitis. Salaria ultra iustum laborem extorqueitis. Parum vobis curæ est, modò laute vivatis, an pauperum id fiat iniquis expensis. Non solum lacus, sed & sanguinem ex fugitis: ideo causas, quas brevi poteratis finire, prolongatis, terminosque super terminos à iudicibus expellitis, & extorqueitis. A ferentia denique iusta appellatis, ut expensas adiciatis. Vos quoque O litigantes, iustitiam vestra causa parum curatis, si modo colligantem

superetis & supplantetis. Male informatis Iudices, subornatis testes, instruis eos ut non aperiant nisi quod vobis proficuum est; corruptis muneribus, ut quoquo modo licem evincatis. Juramenta quocumque, nescio qua, auditis facere fraudulenta, & sic natantes in gurgite vasto litium & procelsum, submergitis vos ipsos tandem ex integro; hoc est animam, conscientiam, bona temporalia & spiritualia, ac salutem perditis. Hæc est veritas, appendite & attendite eam, quicumque coram Tribunalibus agitis contentiose.

3. Vos quoque, O Mercatores & Negotiatores, audite veritatem, & cum Pilato ne recedite, quasi alius audiretis occupati. Hæc est antiqua veritas: *Cave vendere quisquis vestrum cupit, & vili emere. Sed utinam non infra iustum ematis pretium, & supra iustum vendatis. Hoc vobis parum esse videtur, quia unquamque lucrati potest, ut dicitis, si ve emendo, si ve vendendo, quantum potest, nec id tamen æquitas & legi, vel naturali, vel humanæ, vel divini consonum est. Hoc vero peius, quod in mensura, pondere, numero decipitis, quod adulteriam mercem bonæ immiscetis; si ve gram, si ve rium, si ve quippiam aliud fuerit, & æquali pretio venditis atque purum. Immo si ponderare merces æstimatur, fraudulenter immiscetis, quæ pondus adaugent. Qui d, quod in scribendo, computando, notando, errores velucipitis, & detrahitis, aut commissis adverteo dō relictis, & iuriam fraudatis? Vos quoque in lucrum micro officio damnatum non emere, ego computatis, & lucrum non illius lucro deputatis. O quot apud vos iustitia feris, parum probanda! Sed & hoc malorum non extremum, quod mercedem operantis defraudatis, & debita non solvitis. Satis superque vobis domi est ad insumendum in vanitate; & sumptibus superfluis; dū creditores vero urgent, inopiam alligatis & insufficientiâ. Quod si operantis & opifices varios conductis, pecuniâ promptâ haud eis satis facere vultis: sed mercimonia apud vos opportuna quolibet pretio accipere cogitis, licet de pecunia certa condum sit. Hæc est veritas, appendite & attendite eam, quicumque mercimoniis & negociationi vacatis.*

3. Mercatoribus & Negotiatoribus.

4. Vos quoque operarii inferiores sub heris agentes audite veritatem, vestrum munus concernentem. Est tanvioris fortunæ sitis, non tamen fideliter opus & negotium vobis commissum peragitis, sic & tenuioris fidei vos arguunt Domini & Heri, vos ad opera eoaducentis. Habetis fraudes vestras alius damnosas, vobis parum proficuas; diurnum laborem non impenditis, diurnum licet denarium in solutionem, expectatis. Conscientia vestra pernoctat, vos longe sollicitius & fidelius Heri conducentis lucrum posse promovere, sed negligitis, vel fraudatis. Quamvis vero ad lucrum vobis obtingens, uno die quandoque in tabernis & poculis expenditis, quod tota hebdomada lucrati estis; si que familiam inopem desolatamque relinquitis.

4. Operariis inferioribus.

ris. Et, quod malorum maximum est, ebrii dissipata re familiari redeunt; totam domum evertitis. Hæc est veritas vos concernens, quam rogo ut attendatis & expendatis in scilo sanctuarii & veritate Dei.

5. Vos quoque, ô Adolescentes & Juvenes, vultis scire veritatem? Nolite cum Pilato recedere & annuntiabit vobis. Vos moribus dissoluti estis præterea libertatis, quasi eam deposcat aras vestra. Sed perniciosa libertate laxatis frænâ libidinis, lascivi in verbis, impudici in actibus, sicut equus & mulus sine chamo & fræno in decora profidentes. Nocturnas debacchationes adamat, castitati virginum infidias struitis. Lulus chartarum & tabernæ frequentatis, cum poculis rixas miteis, paternæ bonæ prodigitis, ad juramenta faciles estis, parentibus rebelles, illis crux estis, terti veniuntibus immeriti, sine timore Dei aut hominû quidlibet audetis. Vos quoque, ô puellæ, nocturnas discitibus adamat, choreas quæritis & frequentatis, & nocturna colloquia cum juvenibus perniciosa haud fugitis, castitatem vestrâ periculo sæpe exponitis, si castæ & integre estis corpore, sed non mente aut corde. Pubertas enim fovet cogitationes, oscula & blandientes illecebras non viratis. Vanitati & superbia delecta, vultis ipsos videri, postmodum adjuvantibus adamari & deliniri. Hæc est veritas, quam sæpe instar speculi vestro debetis obiter aspicere, ne vos perdat vanitas.

6. Vos quoque, ô conjugio adstricti, audite veritatem. Promissam mutuo fidelitatem non servatis, familiam levi ex causa perturbatis, concordiam non fovetis, vertitis domesticos, quasi leo, per impatientiam, indecora & inhonestâ quandoque in conjugio admittitis. Proles non instruitis, pravis moribus corrumpi sinitis, earum salutem ac vestram negligitis, per verberis exemplo vitis vestris existitis. Debita non per solvitis, fraudibus deditis, illis prætereunda familiaris & negotiis huius sæculi immeriti, parvifacitis quæ Dei sunt & cæli. Hæc est veritas vos concernens hæc appendite, ut emendetis.

7. Vos denique, ô Sacerdotes, nolite recedere cum Pilato, sed audite veritatem vos concernentem, qui veritatis minister esse debetis. Vos agiles estis in officio divino, in visitatione institutorum, in cura pauperum, in correptione peccatorum, non eam puritatem fovetis quæ necessaria est quotidianis sacerdotibus, magis ex consuetudine frigida & arida acceditis, quam ex pietate sincerâ. Non fovetis zelum animarum ministerio vestro necessarium, conturbetis potantium, colloquia mulierum non paratis viratibus. Ita sit, ut ordini vestro labem inpergatis, dum vagi & otiosi per plateas vel popinas discitibus. Hæc est veritas vos concernens.

LECTIO VIII.

Cur remiserit Pilatus ad Herodem?

AD Pilatum redeamus: exivit ipse ad Iudæos, & ait eis: Ego nullam in eo invenio causam. Respondit eis Pilatus, quia & ipse pridie quam pareretur inter cætera suis dixit discipulis: Venit Principe mundi huius, & in me non habet quicquam. Respondit autem: Non invenio in eo causam, quia in innocentia nullum crimen, in ipsa sanctitate nulla labe in ipsa vita nulla mortis causa. Sed in me requirit, quia ego peccavi, ego nocens sum, in me superbia concupiscentia, ingratitude, cordis rebelles, plurimæ aliarum mortis causæ.

Non me adsum qui feci, in me convertite ferrum: Culpa mea est, in me frangit, non in me, nihil iste nec auferat. Nec potuit, cælum hoc & conscientia sidera testor. Nullum ergo in eo invenio causam ô Pilate, nisi castitatem, per quam in se tranquillè expianda totius orbis crimina. Hæc unica illi mortis causa.

Interim in valescebant, & proficiebant clamore qui deficiebant ratione. Solent enim quos destituit veritas ad clamores confugere, & multa confusè conglomerare: ut multitudine verborum & vociferatione animum audientis possint movere, & ad se inclinare. Quapropter dicit Marcus, quod eum accusarent in multis inimitatè & iniquitate suæ causæ satis indicat multiplices clamores, & constantè accusando in aliquo, sed confusè & sine ordine in multis, magis cõdentibus verborum multitudinè, quam probatè veritati. Testimonium eius innocentiæ perhibente Pilato, timent ne elabatur & abolvatur, magisque irritatur, quam placatur: instar canum allatantium, ferali rabie exalperatorum, nullo volunt sedari remedio. Silet verò Christus ad has omnes accusationes & vociferationes, exemplum nobis præbens silentii & patientiæ, dum responso non speramus proficere. Poterat ipsos confundere, sicut & accusatores advertebat ipso scribente in terra digito suo: omnes in fugam versi sunt, sed mortem libens subibat, & innocentia sua satis iam per iudicem detestata non necesse habere loqui. Quare adverte, quod de cursu Passionis suæ modo silet Christus, modò loquitur, quandoque loquitur, ne videatur non habere quo se defendat & ne iudices aut accusatores igno- tantiam sceleris suo prætereere possint. Quandoque tacet, ne videatur mortis querere cõsiliû.

Audi S. Ambros. c. 23. in Luc. Accusatur Dominus & tacet & bene tacet, qui defensione non indiget. Arabiani defendi, qui timent vinci. Non ergo accusatio nec tacendo confirmat, sed despiciet non refellendo. Quid timeat cum oia ambigat saltem, alius omnium se proficit, ut acquireret omnium. Sed quid de Deo loquitur Susanna tacuit, & vicit. Melior enim causa, quæ non defenditur, & probatur. Hæc S. Ambros. eleg. in Luc. c. 23.

Joan. 14.

Christus ad accusationes suas siles nobis est exemplo. Ionn. 8.

5. Adolescentibus & iuvenibus.

6. Coniugatis.

7. Sacerdotibus.

Severus magister.

Opera scriptura.